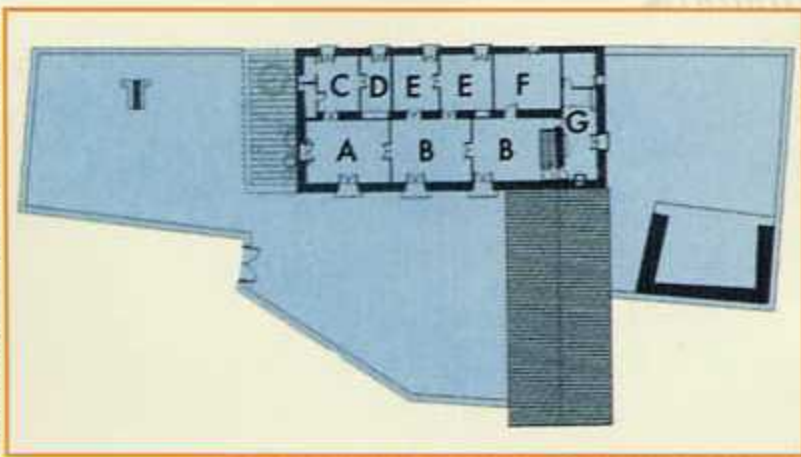

El Plànol

1. Planta del primer pis

A: saló principal B: sales C: despatx D: oratori E: dormitoris F: cambra sedera G: cuina.

És la part noble de la casa. Utilitzada com a residència d'estiu de la família comtal. Tres amples sales, una a continuació de l'altra, cadascuna il·luminada amb un balcó que

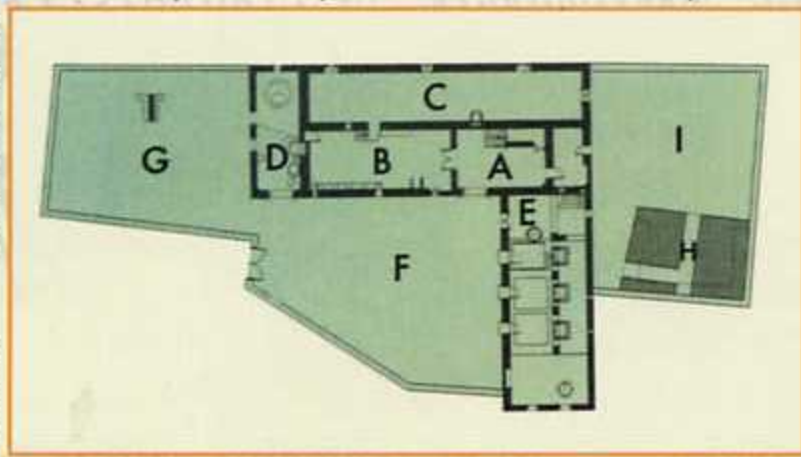
s'obri al Pla. Dues d'elles i el despatx tenen al pis un quadre de taulells pintats. La sala més noble presenta un cornisó motllurat i restes de la primitiva pintura. La cuina té dues llars, la vella d'estil aragonés i una altra d'estil Olocau.

2. Planta baixa

A: entrada B: quadra C: graner D: almàssera E: entrada als trulls F: el Pla G: corral del pou H: torre I: corral de la torre. C. El graner fa 26,20 per 5 m. Té quatre finestrals i conserva la caldera de carbur que s'utilitzava per il·luminar la casa. D. A l'Almàssera, s'accedix per una portalada tallada en pedra,

de les mateixes proporcions que la porta principal. Pel que sembla, el projecte originari destinava l'espai a capella.

E. Observeu la biga del xiprer. És l'espai per trepitjar el raïm i

arreplegar el most. Cobert amb una teuleria que recolza sobre bigues motllurables. Durant el XIX el vi s'exportava a Nimes, per fer vi de missa. Alguns grafitis dels murs són de l'època. Les monges encarregades del procés tenien aquí una cambra. F. El pati d'entrada a la casa, on era l'església vella d'Olocau. A la façana, una lapida de 1796 recorda l'obra del Comte Dídac de Fenollet.

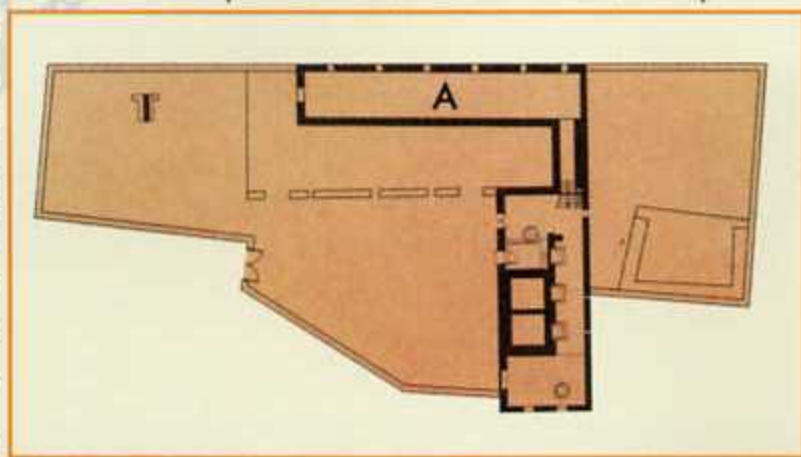
G. Restes d'una bassa que recollia l'aigua de la font del Xiprer. El pou original és de 1806. Observeu el frontó de la casa, amb dos òculs. El frontó té un cornisó motllurant de peces ceràmiques que representen elements classicistes. H. Representa l'origen feudal del Senyoriu i Comtat d'Olocau. És una obra del XIII, utilitzada després com a nucli del palau medieval dels Vilaragut. Presenta tres plantes, dues amb volta de canó.

I. Antigament hi havia un jardí amb magraners i altres plantes, principalment malves. Restes de murs medievals, un pou o aljub a l'entrada de la torre i una font d'aigua procedent de la Salut.

3. Planta semi-soterrani

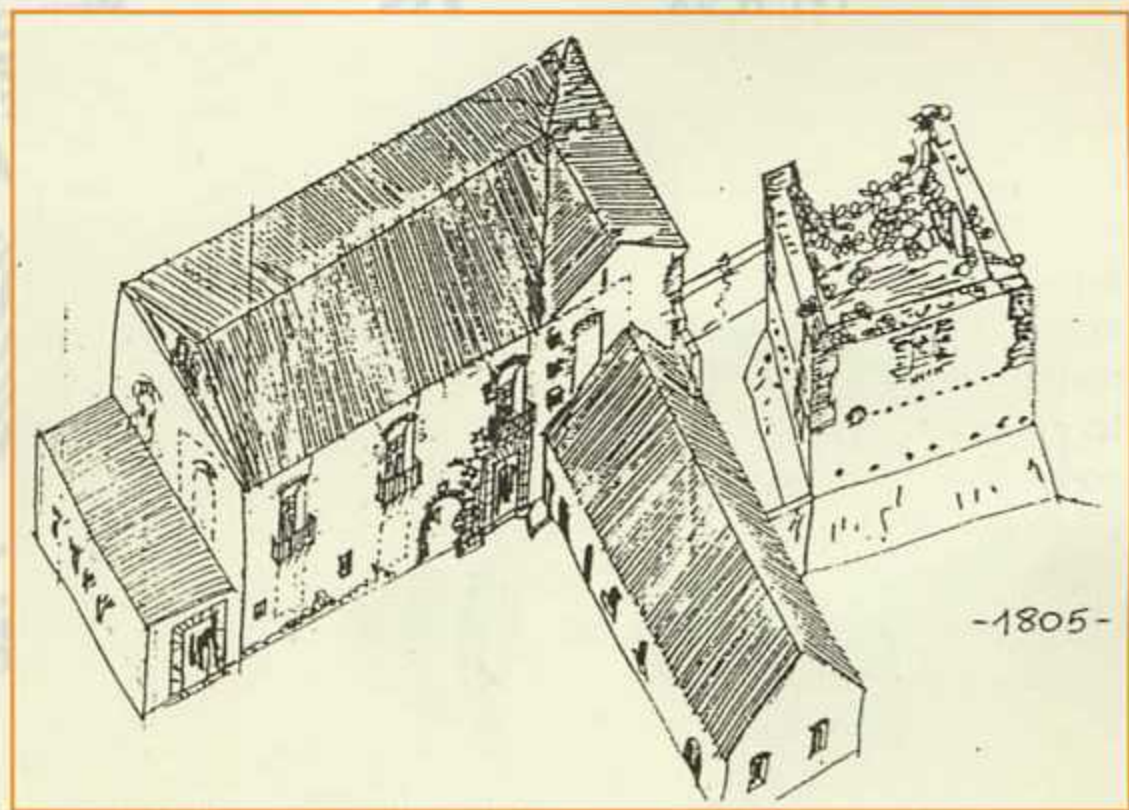
A: bodega

Coberta amb cinc voltes molt planes realitzades amb rajola i separades per arcs carpanells. Dificílment es poden trobar voltes com aquestes en l'arquitectura privada de les terres valencianes.

OLOCAU

LA CASA DE LA SENYORIA DEL COMTAT

UNA CASA VIVA, LA CASA DE LA SENYORIA D'OLOCAU

A l'any 1999 aquest edifici va ser adquirit per l'Ajuntament d'Olocau i des d'aleshores, i amb l'ajut de la Diputació de València, s'han dut a terme diferents fases de rehabilitació: s'ha consolidat l'estructura de l'edifici que tenia perill de caure, les cobertes, els murs i la fusteria exterior. Però queda molta feina per fer: la torre, l'almàssera, els trulls, l'adequació de l'interior de l'edifici i els patis. A poc a poc s'anirà enllestint tot.

No obstant això, i encara que l'espai no ha estat del tot parat mentre es feien les obres de rehabilitació (recordeu els cicles de concerts que es celebren al pati el mes de juliol des de fa quatre anys, organitzats pels "Amics del Castell"; els contacontes...), aquest any s'ha pensat que calia donar-li un poc més de vida i com que ja es pot accedir a l'interior, obrir-lo al públic per a que aquells que encara no el coneixen el puguem descobrir, i els que ja el coneixen el puguem gaudir.

AJUNTAMENT D'OLOCAU

AMICS DEL CASTELL

IDECO
CAMP DEL TÚRIA

EL CASTELL O

CASA DE LA SENYORIA DEL COMTAT D'OLOCAU

Dir a Olocau "El Castell" es anomena popularment el conjunt monumental de la casa pairal dels Comtes d'Olocau. Consta d'un edifici central, la casa senyorial; la resta són els cellers, trulls, l'almàssera i una torre àrab amb posteriors restauracions medievals.

La part més primitiva del conjunt és la torre del segle XIII, que correspon a l'alqueria de Pardines, lloc existent en el moment de la conquesta de Jaume I, que formava part del terme del Castell d'Olocau, actualment més conegut com castell del Rel. El 23 d'agost de 1398, el primer baró de la Vall d'Olocau, Antoni de Vilaragut i Viscontí, vinculà aquestes terres al seu llinatge. Anys després, el 1628, li seria concedit el títol de Comte d'Olocau a un descendent seu: Joan de Vilaragut i Sanç.

LA CASA DE LA SENYORIA

La primera referència documentada que els Vilaraguts han construït una residència al voltant de la torre és de l'any 1493, quan el baró Ramon de Vilaragut i Pardo de la Casta pren possessió d'ella: *"Congregats en el dit lloch de Pardines, donant la dita casa del Senyor, es la porta de l'església de dit lloch..."* "Aquesta casa serà el centre administratiu i de recollida dels delmes que els vassalls han d'entregar al senyor. Amb el temps, la casa es convertirà en el palau senyorial del Comtat d'Olocau, format per l'actual Olocau, Marines, Gàtova, Olla, Torres, La Garrofera i Pitxiri, abandonant els Vilaraguts la residència habitual al castell del Rel o castell d'Olocau. En aquest moment el lloc de Pardines va passar a dir-se Olocau.

ELS VILARAGUT

El palau medieval de la Senyoria va aconseguir el màxim d'esplendor amb el segon comte d'Olocau, En Jordi Sans de Vilaragut, creat marquès de Llanera (1650), casat amb Agnès de Lima i Abreu, sisena comtessa de Regalados, que habitaren llargues temporades a Olocau i hi celebraren les noces de Margarida de Vilaragut i Castellví amb Dídac de Fenollet i Albinyana, cavaller de Xàtiva, el 6 de juny de 1628.

ELS FENOLLET

El 1787 el palau es malmet per causa dels terratrèmols de principi de segle i la torre mig quedà enfonsada. Aleshores pren possessió del Comtat, En Dídac de Fenollet i Vallterra de Blanes, que el 1796, va manar de fer un nou edifici separat de la torre, segons ens recorda una làpida situada a la portalada. L'edifici va ser reformat el 1805, pel mestre d'obres de Lliria, Miquel Vergara, d'acord amb el manament de la comtessa viuda d'Olocau, Na Sinforosa Crespí de Valldaura, que hi residí habitualment durant l'estiu - de juny fins que passava la festa del Rosari, que se celebrava el primer diumenge d'octubre - acompanyada dels seus fills: Pasqual Vicent, Dídac i Mª de la Concepció de Fenollet i Crespí de Valldaura.

ELS CESPÍ DE VALDAURA

El 1871 mor el comte Pasqual-Vicent de Fenollet sense hereus directes, i aleshores va deixar d'hereva universal a la seua neboda, M^a del Carme Crespí de Valldaura i Caro, filla dels comtes d'Orgaz i Sumacàrcer, resident a la ciutat de Palma i casada amb Josep Quint de Zaforteza i Togores, que va visitar ocasionalment Olocau. Així, a poc a poc, la casa va convertir-se en el casal dels apoderats - família de Roc Romero i Puig - llauradors que portaven el cultiu de les terres del domini directe dels comtes.

ELS ZAFORTEZA

El 1902 la casa i les terres del domini directe del Comtat van passar a Marià Zafortesa i Crespí de Valldaura i la seua esposa, Àngela Lund. El 1918 els nebots d'aquests, Mateu, Josep i Dídac Zafortesa i Mussoles, residents a Palma, en van ser propietaris fins que, el 1959, la van vendre als fills i descendents del darrer apoderat, Lluís Romero i Bernad.

UNA FAMÍLIA D'OLOCAU: Els Romero

En 1864, el comte Pasqual-Vicent de Fenollet otorgà poder a Roc Romero i Puig per administrar les terres del Comtat i representar-lo davant les autoritats municipals d'Olocau, Marines i Gàtova. Roc Romero havia passat la seua infància com a criat en el convent de Portaceli, on l'havien ensenyat de lletra. També fou secretari dels municipis de la Vall d'Olocau. Casat amb Francesca Agustí Oliver, va instal·lar-se a la Casa de la Senyoria on viuria la resta de la seua vida.

El 1879, la comtessa, M^a del Carme Crespí de Valldaura, va otorgar poders a Lluís Romero i Agustí - fill de Roc Romero - per representar-la i administrar les terres del domini directe i les muntanyes, terres incultes i boscos d'Olocau, Marines i Gàtova, juntament amb el mas de la Garrofera. A la mort del seu pare, aquest va habitar la casa amb la seua família. Mort Lluís Romero, els seus fills i hereus: Pep, Lluís, Màxim, Francesca i Cecília Romero Bernad, van portar endavant el cultiu de les terres. Cecília Romero i el seu marit, Vicente Agustí, van habitar la casa, juntament amb els fills: Aurèlia, Josepa, Pilar, Vicenta, Vicent, Cecílio i Cecília. El 1959, la família, juntament amb els descendents de Màxim i de Francesca Romero, van adquirir les terres i la casa. Cecília Romero i el seu fill Vicent Agustí la van habitar fins al 1969.

Bodega